DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

Rok XIX. | Warszawa, dnia 15 stycznia 1937 r. | Nr 1

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA

1.

ZARZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW
z dnia 29 grudnia 1936 r.
o stosowaniu norm teletechnicznych.

§ 1.

Wprowadzam do obowiązkowego stosowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" przepisy o uodpornieniu surowych sosnowych słupów teletechnicznych przez smarowanie olejem kreozotowym lub karbolineum żywicznym z 1935 r. i o nasycaniu sosnowych słupów teletechnicznych „tetazet'em" z 1935 r., oraz normy teletechniczne na:

1) induktor 1,5 W — $\frac{\text{PN}}{\text{PNT — 107}}$
2) oprawki do wkładek bezpiecznikowych $\frac{\text{PN}}{\text{PNT — 242}}$
3) klapki sygnałowe, wskaźniki prądu i dławiki $\frac{\text{PN}}{\text{PNT — 250}}$
4) izolatory teletechniczne szklane — $\frac{\text{PN}}{\text{PNT — 400}}$ wydanie drugie zmienione,
5) druty teletechniczne brązowe $\frac{\text{PN}}{\text{PNT — 406}}$ wydanie drugie zmienione,
6) złączki tymczasowe $\frac{\text{PN}}{\text{PNT — 413}}$
7) telefoniczne kable instalacyjne (w emalii) $\frac{\text{PN}}{\text{PNT — 424}}$ *) stanowiące załączniki do niniejszego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Poczt i Telegrafów, a opracowane przez Radę Teletechniczną przy Ministrze Poczt i Telegrafów.

§ 2.

W związku z wprowadzeniem drugiego wydania zmienionego norm na izolatory szklane i druty brązowe tracą moc obowiązującą zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia

*) Uwaga: 1) Egzemplarze norm i przepisów w ilościach ograniczonych będą rozesłane wszystkim Dyrekcjom Okr. P. i T. i Głównej Składnicy Mat. Teletechn. w Warszawie,

2) Wymienione wyżej przepisy i normy można nabyć w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym w Warszawie przy ulicy Ratuszowej Nr 11 po cenach za egzemplarz jak następuje: Przepisy o uodpornieniu słupów po 0.50 zł, przepisy na nasycanie słupów po 4 zł, normy na oprawki, druty i złączki po 1 zł, normy na induktor i klapki po 1,50 zł, normy na izolatory i kable stacyjne po 2 zł.

19 września 1931 r. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr 15, poz. 106) i z dnia 6 maja 1935 r. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr 13, poz. 17), dotyczące stosowania pierwszego wydania wspomnianych wyżej norm.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) **E. Kaliński.**

2.

ZARZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 29 grudnia 1936 r.

o warunkach technicznych na prywatne urządzenia telefoniczne.

§ 1.

Na podstawie § 9 ust. 1 ordynacji telefonicznej (Dz. U. R. P. Nr 106 z r. 1934, poz. 944) ustalam warunki techniczne na prywatne urządzenia telefoniczne według załącznika *).

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) **E. Kaliński.**

Załącznik do zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 28 grudnia 1936 roku.

Warunki techniczne na prywatne urządzenia telefoniczne.

Rozdz. A. Definicje ogólne.

1. Urządzenia telefoniczne, stanowiące własność prywatną i przyłączone do centrali miejskiej, są prywatnymi stacjami abonentowymi; zaś urządzenia telefoniczne, stanowiące własność prywatną i nieprzyłączone ani do centrali miejskiej ani do prywatnych stacyj abonentowych, są prywatnymi stacjami domowymi.

2. Urządzenia telefoniczne, stanowiące własność prywatną, przyłączone do prywatnych stacyj abonentowych i za ich pośrednictwem otrzymujące połączenie z centralą miejską, są prywatnymi podstacjami abonentowymi.

Prywatne podstacje abonentowe nie posiadają urządzeń pośredniczących, wymienionych w poz. 10 niniejszego rozdziału.

3. Urządzenia telefoniczne, stanowiące własność prywatną, przyłączone do prywatnych stacyj abonentowych i nie posiadające możności otrzymywania połączeń z centralą miejską, są podstacjami wewnętrznymi.

4. Prywatna stacja abonentowa składa się z centrali abonentowej, sieci wewnętrznej i aparatów.

5. Centrala abonentowa składa się z urządzenia pośredniczącego (aparat pośredniczący, łącznica pośrednicząca, translacje i t. p.), łącznicy wewnętrznej, urządzenia zasilającego, i może ponadto zawierać urządzenia dodatkowe.

6. Prywatna stacja domowa składa się z centrali domowej, sieci domowej i aparatów.

7. Centrala domowa składa się z łącznicy domowej, urządzenia zasilającego, i może ponadto zawierać urządzenia dodatkowe.

8. Podstacja abonentowa lub wewnętrzna składa się z centrali wewnętrznej, sieci wewnętrznej i aparatów.

9. Centrala wewnętrzna składa się z łącznicy wewnętrznej, urządzenia zasilającego i urządzeń dodatkowych (translacje do stacji abonentowej i t. p.).

*) Oddzielne egzemplarze warunków technicznych są do nabycia w Państwowym Instytucie Telekomunikacyjnym w Warszawie, przy ulicy Ratuszowej 11, po cenie 2.50 zł za egzemplarz.

10. Urządzenia pośredniczące (aparat pośredniczący, łącznica pośrednicząca, translacje i t. p.) jest częścią wyposażenia centrali abonentowej, przeznaczoną do uskuteczniania połączeń z centralą miejską.

11. Łącznica wewnętrzna jest częścią wyposażenia centrali abonentowej lub centrali wewnętrznej, służącą do uskuteczniania połączeń między przyłączonymi do niej aparatami.

12. W centrali abonentowej łącznica wewnętrzna może być połączona z urządzeniem pośredniczącym w jedną całość konstrukcyjną. W tym wypadku część wyposożenia, przeznaczona do uskuteczniania połączeń między aparatami własnej stacji, powinna wypełniać wymagania, zawarte w rozdziale D niniejszych warunków, część zaś wyposażenia, przeznaczona do uskuteczniania połączeń z centralą miejską, powinna wypełniać wymagania, zawarte w rozdziale E niniejszych warunków.

13. Łącznica domowa jest częścią wyposażenia centrali domowej, służącą do uskuteczniania połączeń między przyłączonymi do niej aparatami.

14. Aparaty telefoniczne, wchodzące w skład stacji lub podstacji abonentowej i posiadające możność prowadzenia rozmów z centralą miejską, są aparatami abonentowymi.

15. Aparaty telefoniczne, wchodzące w skład stacji lub podstacji abonentowej i pozbawione możności prowadzenia rozmów z centralą miejską, bądź też wchodzące w skład podstacji wewnętrznej, są aparatami wewnętrznymi.

16. Aparaty telefoniczne, wchodzące w skład prywatnej stacji domowej, są aparatami domowymi.

17. Do centrali wewnętrznej lub domowej mogą być dołączone pojedyńcze aparaty, jak również — w szczególnych wypadkach — grupy aparatów, np. aparaty szeregowe, aparaty towarzyskie i t. p.

18. W stacjach i podstacjach abonentowych w skład jednej grupy aparatów mogą wchodzić aparaty abonentowe, wewnętrzne, oraz oba te rodzaje aparatów jednocześnie (np. jeżeli grupa składa się z kilku aparatów szeregowych).

19. Linia główna łączy prywatną stację abonentową z centralą miejską. Linia główna wchodzi w skład sieci miejskiej i jest własnością pp PPTT względnie koncesjonariusza.

20. Linie telefoniczne, wchodzące w skład sieci wewnętrznej, są liniami dodatkowymi.

21. Linie telefoniczne, wchodzące w skład sieci domowej, są liniami domowymi.

22. Linia bezpośrednia łączy bez pośrednictwa centrali miejskiej urządzenia, znajdujące się na różnych posesjach i należące do jednego lub dwóch prywatnych urządzeń telefonicznych.

23. Pojemność centrali telefonicznej jest to całkowita ilość linij telefonicznych, jaką można dołączyć do danej centrali.

24. Pojemność początkowa jest to pojemność centrali telefonicznej w chwili jej uruchomienia.

25. Pojemność końcowa jest to pojemność centrali telefonicznej, jaka daje się osiągnąć drogą rozbudowy centrali, bez zmian konstrukcyjnych i schematowych już istniejącej części centrali.

26. Liczby, określające początkową i końcową pojemność centrali, mogą być podawane w skróceniu w formie ułamka: pojemność początkowa/pojemność końcowa.

27. W niniejszych przepisach wyrażenia: „powinien", „musi być", „nie wolno", „nie może" oznaczają bezwzględny nakaz lub zakaz, wykluczający odstępstwo od wyrażonej zasady.

28. W niniejszych przepisach wyrażenia: „jest pożądane", „zaleca się" oznaczają sposób wykonania, uznany za najwłaściwszy, bez skrępowania jednak wykonawców w zastosowaniu innych sposobów.

29. Niniejsze warunki dotyczą prywatnych urządzeń telefonicznych, instalowanych lub przerabianych po terminie wejścia w życie niniejszych warunków.

U w a g a : Załączona tablica zawiera zestawienie powyżej ustalonych nazw.

Rozdz. B. Aparaty telefoniczne.

1. Aparaty wewnętrzne i abonentowe powinny być aparatami typu znormalizowanego; aparaty nieobjęte normami PNT powinny być zbudowane z części znormalizowanych.

2. Aparaty domowe mogą być dowolnego typu; w miarę możności jednak zaleca się stosowanie aparatów typu znormalizowanego.

3. Pożądane jest stosowanie aparatów z układem antylokalnym.

4. W aparatach wewnętrznych i abonentowych uzwojenie słuchawek ze stałym magnesem musi być zablokowane przed prądem stałym.

5. Pożądane jest gaszenie iskier na stykach tarcz numerowych. Należy zwracać uwagę, aby impulsowanie pozostawało przytym niezniekształcone.

6. W pomieszczeniach biurowych i t. p. może, zamiast dzwonka w aparacie, być stosowany inny, łagodniejszy sygnał akustyczny.

7. W pomieszczeniach narażonych na wpływy wilgoci pożądane jest stosowanie aparatów wodoszczelnych.

8. W pomieszczeniach, w których istnieje możliwość powstawania wybuchów, muszą być stosowane aparty gazoszczelne.

Rozdz. C. Sieć telefoniczna.

1. Sieć telefoniczna prywatnych stacyj abonentowych powinna być zbudowana zgodnie z wymaganiami przyjętymi dla sieci publicznych; materiały objęte normalizacją powinny odpowiadać warunkom, podanym w odnośnych normach.

2. Sieć telefoniczna prywatnych stacji abonentowych powinna wypełniać wymagania zawarte w rozdziale F niniejszych warunków, a ponadto powinna być zabezpieczona od powstawania w niej jakichkolwiek szmerów i trzasków od zewnętrznych źródeł elektrycznych.

3. Odcinki sieci telefonicznej prywatnych stacji abonentowych i prywatnych stacji domowych przebiegające w pobliżu przewodów prądu silnego powinny odpowiadać warunkom $\frac{\text{PNE}}{\text{49—1935,}}$ a w szczególności Cz. I. B., Cz. III. B., Cz. IV i Cz. V.

4. Odcinki sieci telefonicznej prywatnych stacji abonamentowych i prywatnych stacji domowych, przebiegające na tych samych słupach co linie prądu silnego, powinny być zbudowane zgodnie z obowiązującymi przepisami (Rozporządzenie Min. Robót Publ. z dn. 26.4. 32 r. Monitor Polski Nr 116 z dn. 23.5. 32 r., poz. 146, oraz sprostowanie, Monitor Polski Nr 203 z dn. 5.9. 32r.).

5. Sieć telefoniczna nie powinna powodować zakłóceń w pracy instalacji radiowych.

6. Jeżeli pojemność centrali telefonicznej przekracza 50 linji, to sieć telefoniczna powinna się kończyć na przełącznicy głównej. Centrale o pojemności mniejszej, do których przyłączona sieć nie wymaga zastosowania zabezpieczeń liniowych, mogą nie posiadać przełącznicy głównej.

7. Przełącznica główna powinna być rozplanowana przejrzyście, w sposób umożliwiający łatwe odnalezienie każdej linii po stronie łącznicy i po stronie sieci, oraz powinna posiadać niezbędne zabezpieczenia liniowe.

8. Linie główne i bezpośrednie powinny być dołączone do prywatnych urządzeń telefonicznych w sposób pozwalający na łatwe i proste oddzielanie tych linii od instalacji prywatnej, naprzykład w celu umożliwienia zbadania tych linii lub urządzeń do nich przyłączonych.

Rozdz. D. Łącznica telefoniczna wewnętrzna.

1. Łącznica wewnętrzna powinna być łatwa i prosta w obsłudze, posiadać sygnalizację, umożliwiającą łatwe orientowanie się obsługi w poszczególnych stadjach jej pracy, gwarantować pewność uskutecznianych połączeń oraz porozumiewania się za jej pośrednictwem dobre i bez przeszkód.

2. Elementy łącznicy powinny być rozmieszczone planowo i przejrzyście oraz posiadać oznaczenia pozwalające na łatwe zorientowanie się w nich na podstawie krótkich uwag, umieszczonych na schemacie.

3. Rozbudowę łącznicy zaleca się przewidzieć w taki sposób, aby konieczne zmiany schematowe mogły być wykonane na listwach lutowniczych i aby łącznica po rozbudowie posiadała układ jednolity.

4. Łącznica wewnętrzna powinna posiadać konstrukcję umożliwiającą łatwy dostęp do wszystkich jej części, oraz łatwą wymianę części ulegających zużyciu.

5. Przewody, doprowadzające prąd do poszczególnych organów łącznicy automatycznej, powinny posiadać bezpieczniki. W wyposażeniu liniowym abonentów należy przewidzieć jeden bezpiecznik na dziesięć linii, w zespołach połączeniowych i grupie wspólnej sygnałowej — indywidualne bezpiecznik na zespół. W łącznicach o pojemności ponad 50 linji, można przewidzieć jeden bezpiecznik na dwadzieścia linij i jeden na dwa zespoły połączeniowe.

6. Pożądane jest, aby ilość zespołów połączeniowych była obliczona dla danego ruchu telefonicznego w założeniu strat nieprzewyższających 2%.

Poniższa tabela zawiera ilości zespołów obliczone wg. tej zasady dla łącznic obsługujących instytucje o charakterze biurowym lub przemysłowym, ze znaczną przewagą personelu pracującego 7 — 8 godz. na dobę.

Ilość rozmów w łącznicy na dobę	Ilość zespołów połącz.	Ilość rozmów w łącznicy na dobę	Ilość zespołów połącz.
miejsza lub równa 80	1	1000 do 1300	7
80 do 200	2	1300 do 1600	8
200 do 320	3	1600 do 1900	9
320 do 500	4	1900 do 2200	10
500 do 700	5	2200 do 2500	11
700 do 1000	6	2500 do 2800	12

Przykład: Do łącznicy 50 liniowej przyłączonych jest 40 abonentów; każdy z nich prowadzi dziennie średnio 20 rozmów, w których jest stroną wywołującą.

Obciążenie łącznicy =20×40=800 rozmów w ciągu doby.

Zalecona ilość zespołów połączeniowych = 6.

UWAGA: W przypadku, gdy z punktu widzenia zgłoszeń abonentowych łącznica dzieli się na kilka niezależnych grup, obliczenie powyższe dotyczy każdej grupy oddzielnie.

7. W łącznicach o pojemności ponad 50 linii pożądane jest zainstalowanie rezerwowego wyposażenia części wspólnej dla całej łącznicy.

8. Kondensatory w obwodach rozmównych łącznicy powinny mieć conajmniej po 2 μ F na każdy przewód; jeśli w obwodach rozmównych centrali włączonych jest ogółem więcej niż dwa kondensatory, wówczas wypadkowa ich pojemność nie powinna być mniejsza od 0,5 μ F.

9. Liczba dławików i przekaźników, dołączonych do obwodów rozmównych, powinna być możliwie mała, a w każdym razie taka, aby łączne tłumienie nie przekraczało norm, podanych w punkcie 3 rozdziału F niniejszych warunków.

10. Pożądane jest, aby urządzenia, dołączone do linii bezpośrednich wchodzących w skład sieci publicznej, miały symetryczny układ żył rozmównych; urządzenia te w żadnym razie nie mogą wywoływać zakłóceń w sieci publicznej.

11. Próba zajętości powinna być uskuteczniana w taki sposób, aby nie powodowała żadnych zakłóceń w obwodzie rozmównym zajętej linii.

12. Zaleca się stosowanie sygnałów akustycznych, możliwie zbliżonych do sygnałów centrali miejskiej.

13. Jeśli łącznica pobiera normalnie prąd dzwonienia z sieci prądu silnego za pośrednictwem transformatora, wówczas, na wypadek zaniku prądu silnego, zaleca się wyposażyć ją w rezerwowe źródło prądu dzwonienia o tym samym napięciu i częstotliwości. Pożądane jest samoczynne załączanie rezerwowego źródła w chwili zaniku prądu silnego.

14. Źródła prądów zasilających, dzwonienia i sygnałowych nie mogą powodować zakłóceń w obwodach rozmównych.

15. Pomieszczenie łącznicy wewnętrznej powinno być suche (wilgotność względna od 50% do 75%), normalnie opalane i wietrzone, dobrze oświetlone i ta kobszerne, aby przed wszystkimi elementami, wymagającymi regulacji, była wolna przestrzeń nie mniejsza niż 70 cm.

16. Pp. PPTT. lub koncesjonariusz mają prawo wglądu w warunki konserwacji prywatnych stacji abonentowych.

17. Pożądane jest, aby łącznica w stanie spoczynku nie pobierała prądu.

UWAGA: Wymagania, zawarte w niniejszym rozdziale, dotyczą również i tych łącznic domowych, które w bliskiej przyszłości mają być przyłączone do sieci publicznej, względnie z nią współpracować w jakikolwiek sposób.

Rozdz. E. Urządzenia pośredniczące.

1. Urządzenia pośredniczące w połączeniach z centralą miejską są wykonywane:

a) przy pośrednictwie ręcznym w postaci aparatu pośredniczącego lub łącznicy pośredniczącej,

b) przy pośrednictwie automatycznym — jako translacje.

2. Poszczególne części składowe urządzeń pośredniczących, objęte normalizacją, powinny odpowiadać warunkom, podanym w odnośnych normach.

3. Wyposażenie powinno być rozmieszczone planowo i przejrzyście oraz posiadać znaczenia pozwalające na łatwe zorientowanie się w jego elementach na podstawie krótkich uwag, umieszczonych na odnośnych schematach.

4. Konstrukcja musi umożliwiać łatwy dostęp do wszystkich części urządzeń pośredniczących oraz łatwą wymianę części ulegających zużyciu.

5. Wyposażenie przekaźnikowe może być umieszczone w aparacie pośredniczącym lub łącznicy pośredniczącej, albo też na osobnym stojaku.

Jako wytyczna, obok wymagań, podanych w punkcie 3 i 4 niniejszego rozdziału, służy dążność do uzyskania możliwie najmniejszych długości i ilości żył w kablach, łączących poszczególne części wyposażenia.

6. Łącznica pośrednicząca powinna być zainstalowana w osobnym pomieszczeniu, izolowanym akustycznie od automatycznej łącznicy wewnętrznej, oraz szczelnie od akumulatorów. Odpowiedni dobór pomieszczenia oraz sposób ustawienia łącznicy pośredniczącej powinny umożliwiać łatwy dostęp dla obsługi technicznej i stwarzać higieniczne warunki pracy dla obsługi manipulacyjnej. W razie zastosowania aparatu pośredniczącego dopuszczalne jest umieszczenie go w pomieszczeniu biurowym, portierni i t. p.

7. Ślość linij głównych, łączących stację abonentową z centralą miejską, powinna być obliczana według następujących zasad:

a) stacje abonentowe, zawierające do dwudziestu aparatów abonentowych, powinny posiadać po jednej dwukierunkowej linii głównej na każde rozpoczęte siedem aparatów abonentowych.

b) Stacje abonentowe, zawierające więcej niż dwadzieścia aparatów abonentowych, powinny posiadać ilość linij głównych, obliczoną w założeniu strat, nieprzewyższających 2%.

Poniższa tabela zawiera ilość linii głównych, obliczone wg. tej zasady dla stacji, obsługujących instytucje o charakterze biurowym lub przemysłowym, ze znaczną przewagą personelu pracującego 7—8 godz. na dobę.

Ilość rozmów miejskich na dobę	Ilość linij miejskich	Ilość rozmów miejskich na dobę	Ilość linij miejskich
poniżej 180	3	od 1040 — 1190	11
od 180 — 270	4	„ 1190 — 1340	12
„ 270 — 380	5	„ 1340 — 1500	13
„ 380 — 500	6	„ 1500 — 1660	14
„ 500 — 630	7	„ 1660 — 1820	15
„ 630 — 760	8	„ 1820 — 1990	16
„ 760 — 900	9	„ 1990 — 2160	17
„ 900 —1040	10	„ 2160 — 2330	18
		„ 2330 — 2500	19
		„ 2500 — 2680	20

Tabela ta ma zastosowanie przy obliczaniu ilości linii zarówno jedno- jak i dwukierunkowych, zależnie od tego, czy ilość rozmów miejskich, wzięta pod uwagę, tyczy się ruchu telefonicznego jedno- czy dwukierunkowego.

Przykład: Stacja abonentowa, prowadząca dziennie 260 rozmów wychodzących i 260 rozmów wchodzących, powinna być połączona z centralą miejską: bądź a) czterema liniami głównymi wychodzącymi i czterema

wchodzącymi, bądź też b) uwzględniając, iż łączna ilość rozmów dwukierunkowych jest równa 520 — siedmioma liniami głównymi dwukiekierunkowymi.

8. Jeżeli stacja abonentowa połączona jest z centralą miejską liniami głównymi dwukierunkowymi, wówczas kolejność włączenia linii głównych w obu centralach powinna być odwrotna.

9. Przy ilości rozmów miejskich, przekraczającej 1000 rozmów na dobę, pp. PPTT. lub koncesjonariusz mają prawo żądać od właściciela prywatnej stacji abonentowej zaabonowania odrębnych linii głównych dla ruchu telefonicznego wchodzącego i wychodzącego.

10. Sygnalizacja zgłoszeniowa na liniach głównych powinna być optyczna, przyczym dopuszczalna jest sygnalizacja klapkowa. Powinien być zainstalowany dzwonek baczności owy z wyłącznikiem.

11. Sygnalizacja zgłoszeniowa na liniach głównych w łącznicy pośredniczącej wielostanowiskowej powinna być dla każdej linii głównej wchodzącej zwielokrotniona przynajmniej na dwóch stanowiskach. Przy takim częściowym zwielokrotnieniu kolejność włączenia linii głównych powinna być dobrana w ten sposób, aby jaknajbardziej wyrównać obciążenie poszczególnych stanowisk łącznicy pośredniczącej.

12. W łącznicy pośredniczącej wielostanowiskowej przynajmniej jedno ze stanowisk powinno być stanowiskiem koncentracyjnym, to jest mieć możność przyjmowania zgłoszeń ze wszystkich linii głównych.

13. Próba zajętości aparatu abonentowego może być akustyczna lub optyczna i powinna być nieodczuwalna przez abonenta zajętego rozmową.

14. Włączanie się telefonistki, obsługującej łącznicę pośredniczącą do linii dodatkowej, zajętej rozmową, jest dopuszczalne tylko przy jednoczesnym samoczynnym wysyłaniu do rozmawiających specjalnego sygnału (ciągłego lub przerywanego). Przytym musi być uniemożliwione schematowo wysłanie prądu dzwonienia z łącznicy pośredniczącej na linie zajęte rozmową.

15. Powinna być przewidziana możność rozłączania rozmowy wewnętrznej lub miejskiej dla rozmowy międzymiastowej, po uprzedzeniu rozmawiających. Po dokonaniu rozłączenia istniejącej rozmowy zaleca się przewidzieć możność wysłania prądu dzwonienia z łącznicy pośredniczącej do żądanego abonenta również i w tym przypadku, kiedy mikrotelefon nie jest położony na widełkach.

16. Jeżeli jest przewidziana możność przełączenia rozmów miejskich i międzymiastowych z jednego aparatu abonentowego na drugi, to przełączanie to nie powinno powodować sygnału rozłączeniowego w centrali miejskiej lub międzymiastowej.

17. Powinna być przewidziana możność przyjęcia w łącznicy pośredniczącej sygnału zgłoszenia centrali międzymiastowej po linii zajętej rozmową miejską.

18. Zaleca się przewidzieć możność przełączania linii głównych na noc na aparaty abonentowe — bez przerywania komunikacji wewnętrznej dla tych aparatów.

19. Konstrukcja i układ połączeń urządzeń pośredniczących powinny być takie, aby aparaty wewnętrzne nie mogły ani bezpośrednio, ani drogą pośrednią uzyskiwać połączeń wchodzących ani wychodzących z liniami głównymi.

20. Powinna być przewidziana możność łatwego wyłączania uszkodzonych linii głównych.

21. Urządzenie pośredniczące powinno być tak wykonane, aby współpraca z centralą miejską odbywała się po liniach głównych o normalnym wyposażeniu i nie wywoływała żadnych zakłóceń w pracy centrali miejskiej.

22. Po skończeniu rozmowy na linii głównej sygnał rozłączeniowy powinien zjawiać się natychmiast po położeniu mikrotelefonu aparatu abonentowego — jednocześnie w urządzeniu pośredniczącym i w centrali miejskiej.

23. Sygnał rozłączeniowy w aparacie pośredniczącym lub łącznicy pośredniczącej nie powinien znikać do chwili dokonania rozłączenia w tymże aparacie lub łącznicy, nawet po dokonaniu rozłączenia w centrali miejskiej.

24. Urządzenie pośredniczące powinno być tak wykonane, aby po skończonej rozmowie wychodząca lub dwukierunkowa linia główna pozostała nacechowana jako zajęta przez pewien czas, np. około 10 sek., gwarantujący normalne rozłączenie w obrębie centrali miejskiej.

25. Prąd dzwonienia nie może być wysyłany do centrali miejskiej systemu CB (ręcznej lub automatycznej).

26. Urządzenie pośredniczące, które współpracuje z centralą miejską systemu MB, powinno mieć przewidzianą możność przystosowania do współpracy z tą centralą w razie zmiany jej systemu na system CB ręczny lub automatyczny.

Rozdz. F. Wymagania elektryczne.

1. Opór izolacji linii dodatkowych powinien wynosić conajmniej 2 megomy.

2. Przy połączeniach na liniach głównych tłumienie przesłuchu nie może być niższe od 7,5 nep. dla urządzeń nowych i 6 nep. — dla urządzeń istniejących.

3. Tłumienie przejścia przez łącznicę wewnętrzną wraz z urządzeniem pośredniczącym nie powinno przewyższać 0,2 nepera.

4. Pożądane jest, aby tłumienie linii dodatkowej, biorącej udział w rozmowach międzymiastowych, nie przewyższało 0,1 nepera.

5. Wyposażenie końcowe linii głównej w prywatnej stacji abonentowej powinno być równoważne schematowo i pod względem impulsowania aparatowi telefonicznemu, normalnie stosowanemu w danej sieci miejskiej.

6. Zasilanie stacji abonentowej może się odbywać bądź z sieci prądu oświetleniowego — za pośrednictwem odpowiednich urządzeń, bądź z baterii akumulatorów, bądź wreszcie w sposób mieszany (system buforowy). W razie stosowania akumulatorów zaleca się, aby pojemność ich wystarczała do zapewnienia conajmniej 24-godzinnej pracy stacji.

7. Zaleca się stosowanie następujących napięć bateryj zasilających: 12 V, 24 V, 50 V.

8. Wartość skuteczna napięcia dzwonienia w prywatnych urządzeniach telefonicznych nie powinna przekraczać 70 V.

9. Powstające uszkodzenia i zakłócenia w pracy automatycznej łącznicy wewnętrznej powinny być sygnalizowane.

Wymaganie to dotyczy następujących wypadków:

a) spalenie bezpiecznika,

b) niewybieranie przez czas dłuższy numeru przez zgłaszającego się abonenta.

Pozatem pożądane jest sygnalizowanie:

c) zacięcia się wybieraka przy powrocie do stanu spoczynkowego,

d) zaniku napięcia dzwonienia,

e) obniżenia się napięcia zasilającego poniżej dopuszczalnej granicy.

Pojawienie się alarmu w łącznicy wewnętrznej powinno być sygnalizowane w łącznicy pośredniczącej.

10. Praca prywatnego urządzenia telefonicznego nie może wywoływać zakłóceń w odbiornikach radiowych.

Rozdz. G. Urządzenia prądu silnego, dołączane do prywatnych urządzeń telefonicznych.

1. Urządzenia prądu silnego dołączone do prywatnych urządzeń telefonicznych powinny być odgraniczone elektrycznie od części słaboprądowej, a przewody doprowadzające do nich — prowadzone innymi drogami, np. w oddzielnych rurkach instalacyjnych, po innej stronie tablic i t. p.

2. Wyodrębnione elementy prywatnego urządzenia telefonicznego, do których doprowadzone są przewody prądu silnego, powinny odpowiadać przepisom budowy i ruchu urządzeń elektrycznych prądu silnego $\frac{\text{PNE}}{10\text{—}1932}$, nietylko w części silnoprądowej tych elementów, ale i w ich części słaboprądowej.

3. Punkty dołączenia i zaciski prądu silnego powinny być zabezpieczone od przypadkowego dotknięcia przez obsługę i osoby postronne.

4. Przewody prądu silnego muszą być doprowadzone przez wyłącznik, działający jednocześnie na wszystkich biegunach.

5. Transformatory dzwonienia, zasilane z sieci prądu silnego, powinny być zabezpieczone, po stronie prądu silnego, wkładkami nie wyżej 2 A; również i dzwonki, wskaźniki, przekaźniki i t. p., zasilane z sieci prądu silnego, powinny być zabezpieczone wkładkami nie wyżej 2 A.

6. Przewody, prowadzące do urządzeń prądu słabego, narażone na zetknięcie z urządzeniami prądu silnego, powinny być zabezpieczone odpowiednimi ochronnikami.

7. Pp. PPTT. lub koncesjonariusz, przyłączając do swej sieci prywatne urządzenie telefoniczne, nie biorą żadnej odpowiedzialności za wypadki, mogące powstać naskutek nieprawidłowego funkcjonowania urządzeń oraz sieci prądu silnego i słabego. Również i osoby, przeprowadzające z ramienia pp. PPTT. lub koncesjonariusza kontrolę prywatnego urządzenia telefonicznego, nie są osobiście odpowiedzialne za wypadki, mogące powstać na skutek nieprawidłowego funkcjonowania urządzeń oraz sieci prądu silnego i słabego.

Rozdz. H. Rysowanie schematów.

1. Schematy powinny być rysowane w taki sposób, aby, posiłkując się dodanym do schematu opisem, można było odtworzyć dokładny i szczegółowy obraz działania urządzenia.

2. Schematy i opisy powinny obejmować całokształt działania i możliwości technicznych zainstalowanej stacji, a więc połączenia wewnętrzne, połączenia z liniami głównymi, podstacjami, grupami aparatów i wszelkimi urządzeniami dodatkowymi.

3. Schematy powinny być rysowane na arkuszach o wymiarach znormalizowanych.

4. Schematy powinny być przejrzyste i rysowane w sposób wyraźny i łatwo czytelny.

5. Symbole, użyte w schematach, powinny odpowiadać przyjętym normom.

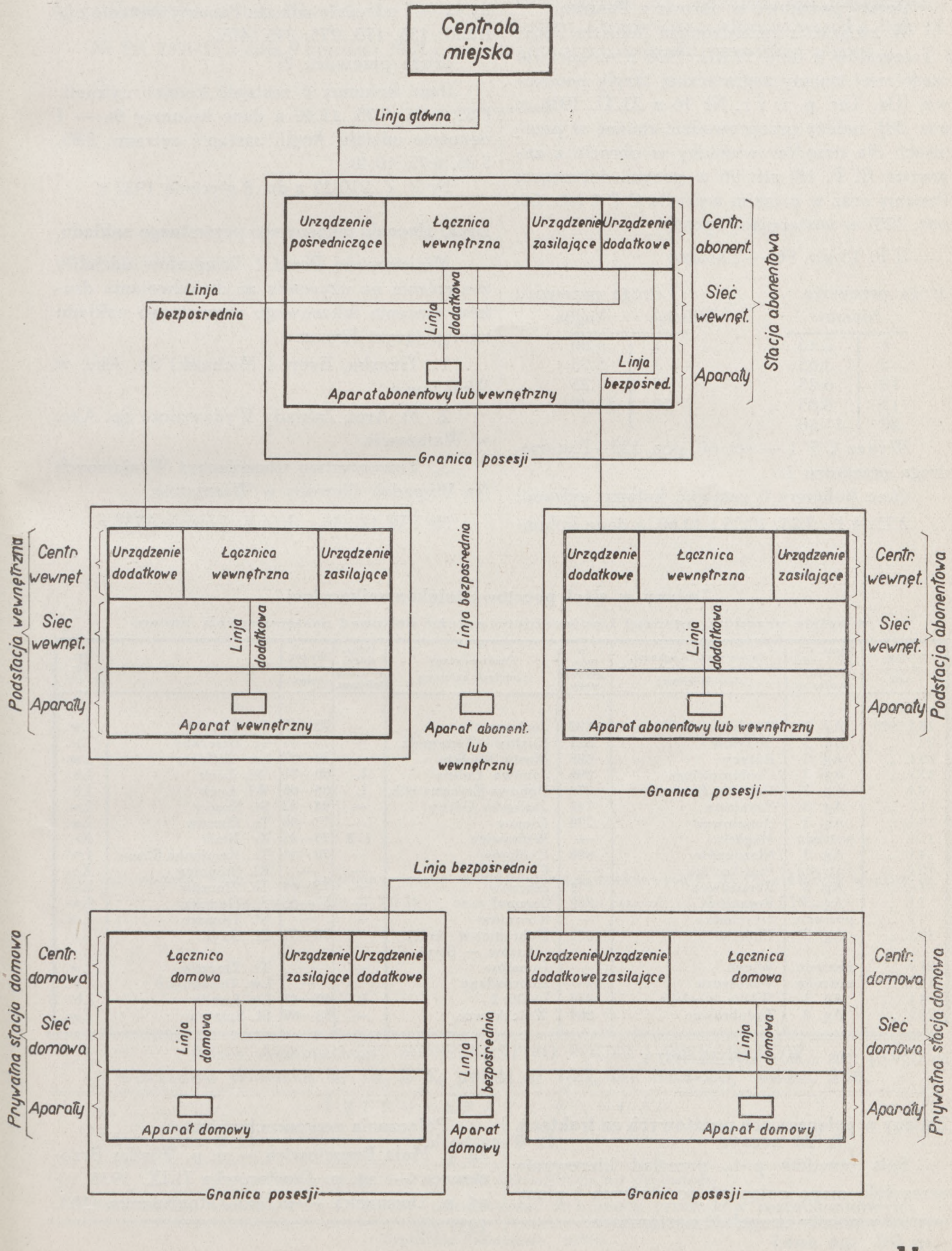
6. Uzwojenia i opory powinny posiadać oznaczenia oporności w omach, kondensatory zaś — pojemności w mikrofaradach.

7. Kolejność działania styków, niewynikająca ze schematu w sposób oczywisty, a mająca istotne znaczenie dla działania urządzenia, powinna być zaznaczona na schemacie.

8. Linie, prowadzące z jednego arkusza schematu na drugi, powinny być na krawędziach obu arkuszy oznaczone w sposób jednakowy i tak doprowadzone do krawędzi, aby, po przyłożeniu do siebie arkuszy, odpowiednio schodziły się ze sobą.

9. Każdy arkusz rysunku schematowego powinien mieć swój numer i nazwę, umieszczone w prawym dolnym rogu.

Zestawienie nazw ustalonych w warunkach technicznych na prywatne urządzenia telefoniczne

KOMUNIKATY

Opłaty paczkowe w obrocie z Panamą.

W związku z zarządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19.XII. 1936 r. w sprawie częściowej zmiany zagranicznej taryfy paczkowej (Dz. Tar. p. t. i r. Nr 16 z 23.XI. 1936 r. poz. 38), należy przeprowadzić zmianę w przepisach dla urzędów wymiany w obrocie z zagranicą (II P. 18) str. 96 w pozycji dotyczącej Panamy oraz w polskim wykazie C P 1 (str. 60, poz. 123) w następujący sposób:

II P. 18 str. 96 — Panama

droga przewozu Niemcy:		droga przewozu Gdańsk — Anglja	
1	2.45	1	4.50
5	3.65	3	5.75
10	6.25	5	7.25
15	8.85	10	11.40
20	11.60		

Wykaz C P 1 — str. 60, poz. 123—Panama. droga przewozu 1:

dane kolumny 6 zastąpić kolejno cyframi: 2.75, 4.15, 7.25, 10.35 i 13.60, a dane kolumny 9a — f odnośnie udziału Panamy zastąpić cyframi: 135, 175, 275, 375, 475.

droga przewozu 2:

dane kolumny 6 zastąpić kolejno cyframi: 4.65, 6.25, 7.75, 12.40 a dane kolumny 9a — f odnośnie udziału Anglii zastąpić cyframi: 3.85, 5.25, 6.75, 10.40.

Nr P. Z. 210/37 z dn. 8 stycznia 1937 r.

Druki zlecenia inkasowego prywatnego nakładu.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów udzieliło zezwolenia na używanie aż do odwołania druków zlecenia inkasowego prywatnego nakładu następującym firmom:

1. Trzaska, Evert i Michalski Sp. Akc. w Wraszawie.

2. M. Arct, Zakłady Wydawnicze Sp. Akc. w Warszawie.

3. Towarzystwo Ubezpieczeń Wzajemnych Na Wypadek Choroby w Warszawie.

Nr PW 122/36 z dnia 4 stycznia 1937 r.

Zmiany w sieci pocztowo-telekomunikacyjnej

w spisie urzędów, agencyj i pośrednictw należy dokonać następujących zmian:

Rodzaj zmiany i data	Klasa, stopień i rodzaj jednostki eksploatac.	Nazwa urzędu, agencyj, oddziału, pośrednictwa, lub stacji kolejowej	Nr pola paczkowego	Punkt wymiany i odcinek kolejowy	Godz. służb. w dziale telekom.	Nr syt. pola dla telef.	Województwo i Starostwo	Dyr Okr. P. i T.
Uruchomiono:								
18.I.1937	Ag. 3	Bogdanówka Zborow.	820	Jezierna	–	75—67	Tr. Zborów	Lw.
29.I. „	Ag. 3	Budyłów	821	Kozłów k/Tarnopola	—	77—67	Tr. Brzeżany	Lw.
25.I. „	Ag. 3	Butyny	628	Mosty Wielkie	—	70—57	Lw. Żółkiew	Lw.
15.I. „	Ag. 3	Chołoniewicze	896	Janowa Dolina	L.	60—71	Wł. Łuck	Lb.
9.I. „	Ag. 3	Dębowa Karczma	774	Dębowa Karczma st.k.	L.	66—66	Wł. Łuck	Lb.
11.I. „	Ag. 3	Hryniawa	748	Jasienów Górny	—	94—63	St. Kosów	Lw.
19.I. „	Ag. 3	Hukałowce	778	Olejów	—	77—66	Tr. Zborów	Lw.
15.I. „	pośredn.	Magórka	—	Wilkowice	L/2	75—23	Kr. Biała	Kr.
14.I. „	Ag. 3	Nieznanów	698	Chołojów	—	70—61	Tr. Kamionka Strum.	Lw.
15.I. „	pośredn	Piotrkowice	—	Chmielnik	—	—	Kl. Stopnica	Kr
21.I. „	Ag. 3	Remizowce	738	Złoczów	—	75—64	Tr. Złoczów	Lw.
7.I. „	Ag. 3	Roszniów	782	Jezupol	—	83—65	St. Tłumacz	Lw.
7.I. „	pośredn.	Strychańce	—	Roszniów	—	—	St. Tłumacz	Lw.
16.I. „	Ag. 3	Uhersko	633	Dobranice st. kolej. Lwów — Stryj	—	80—57	St. Stryj	Lw.
21.I. „	pośredn.	Wicyń	—	Dunajów	—	—	Tr. Złoczów	Lw.
15.I. „	pośredn.	Wołoszcza	—	Dobrowlany	—	—	Lw. Drohobycz	Lw.
4.I. „	Ag. 3	Wólka lubelska	475	Lublin 2	L.	60—47	Lb. Lublin	Lb.
26.I. „	Ag. 3	Zadubrowce	869	Wołczkowce	—	88—69	St. Śniatyn	Lw.

Nr GMOrg 1508 z dn. 8 stycznia 1937 r.

Zmiany w połączeniach pocztowych na traktach.

Spis urzędów p.-t., przegląd kierowania przesyłek, mapę połączeń pocztowych i plany wymiany poczty uzupełnić następująco:

Połączenia nowouruchomione:

ag. p. Mała Brzostowica — u. p. Wielka Brzostowica — ag. p. Ciecierówka (1.IX. 1936 r.); ag. p. Dermanka — st. kol. Moczulanka (10.I. 1937 r.);

Połączenia zwinięte:

ag. p. Mała Brzostowica — u. p. Krynki.

ag. p. Dermanka — u. p. Korzec.

Nr PK 2/64-37 z dnia 9 stycznia 1937 r.

Sprostowanie.

W Dz. Urz. M. P. i T. Nr 29 z 1936 r. w komunikacie o zmianach w sieci p.-t. w kol. 9 obok skrótu „Kt" powinna być umieszczona uwaga: „urzędowanie jednorazowe od g. 8 do 15 tylko w poniedziałki, czwartki i soboty".

Do nin. numeru dołącza się kwartalny wykaz książeczek oszczędnościowych P. K. O., z których wypłaty są wzbronione za czas do 31.XII 36 r., orąz wykaz Nr 1 za czas od 1.I.37 r. do 9.I 37 r.

Adres Administracji: MINISTERSTWO POCZT I TELEGRAFÓW
Warszawa Warecka Nr 16, II p., pokój Nr 102, tel. 555-20, wewn. 216.

PRENUMERATA WYNOSI:

kwartalna 3 zł.	półroczna 6 zł.	roczna 12 zł.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada.

Wpłaty za Dz. Urz. M. P. i T. należy uskuteczniać za pomocą przekazów rozrachunkowych.

Drukarnia Państwowa 87896. **Cena egz. 50 gr.**